

1

Jmenuji se Alla. Když skončila válka, bylo mé matce dvacet let a měla pocit, že ji Hitler připravil o mládí. Svou mladost už sice přivolat nemohla, předsevzala si ale, že alespoň zhlédne všechny filmy, které kvůli jeho diktatuře propásla. Nezačala s tím hned, přece jen byly důležitější věci. Když se poměry zlepšily, chodila do biografu tak často, jak jen mohla. Přitom se zamilovala do herečky Ally Nazimové, a když jsem o mnoho let později přišla na svět, pojmenovala mě Alla. Mému otci připadalo strašné, že by jeho dítě mělo nosit cize znějící jméno mrtvé hollywoodské herečky, ale proti mé matce nic nezmohl. Šel na to tedy po svém a nazýval mě vždycky jenom „milovaná“. Když jsem začala brát rozum, ptala jsem se ho, proč. „Milovaná znamená, že tě miluji. Je to tvé pravé jméno. Rozumíš?“ odpověděl. Nerozuměla jsem, ale byla jsem na něj pyšná, protože byl tak chytrý a znal mé pravé jméno. A nikdo si nevšiml, že mi neříkal Alla, ani moje matka.

„Allo,“ řekla má matka. „Co je to tady?“

„Kavárna, mami,“ odpověděla jsem.

„A jak se to tady jmenuje?“

„Amore, mami.“

„Zajímavé,“ řekla. „Originální!“

Takhle se ptala pokaždé a pokaždé řekla: „Zajímavé, originální.“ Posunula hubené paže po područkách židle z hnědé koženky a natáhla ruce s modrými žilami.

Zamíchala jsem cukr v jejím kapučínu a čokoládový muffin rozdělila na malé kousky, které si podávala do úst půvabným pohybem a pomaličku je žvýkala. Potom od sebe odstrčila talíř a zaměřila pohled na muže naproti.

„Ahoj,“ řekla.

„Ahoj,“ zvedl pohled od svého laptopu.

„Líbíte se mi.“

Zasmál se.

„Jste správný muž.“

„To doufám,“ odvětil.

„Tím jsem si jistá,“ řekla. „To já hned poznám. Tady Alla by nějakého muže potřebovala...“

„Já mám muže, mami.“

„Ano, ale ne toho správného. Vypadáš starší a zapšklá.“

Muž se pobaveně zasmál.

„Já mám správného muže.“

„Tak proč potom vypadáš starší a zapšklá?“

„Nevypadám – přestaň, mami!“

„Teď skřípe zuby,“ řekla moje matka. „To dělá vždycky, když se rozzuří. Na to si musíte zvyknout. Ale jinak je to úžasná žena.“

„Bezpochyby,“ opáčil muž.

Popadla jsem matku za zápěstí a táhla ji ze židle a pak za sebou ke dveřím.

„Jak se jmenujete?“ zvolala za ním.

„Matyáš.“

„To je ale hezké jméno!“ vykřikla, zatímco jsem rozrazila dveře a vyšoupla ji ven.

Dovedla jsem ji zpátky do pečovatelského domu a do jejího pokoje. Lehla si na gauč, že si chvíli odpočine, a okamžitě usnula. Na zpáteční cestě jsem přemýšlela, jak by bylo trapné, kdybych tam toho muže znovu někdy

potkala. Leda bych za ním teď hned zašla a vysvětlila mu, že mé matce je pětadesát a že je dementní a že neví, co dělá, a se mnou že to nemá vůbec co dělat.

V Amore už nebyl. Zeptala jsem se ženy za prodejním pultem, jestli ho nezná.

„Je poměrně silný a má rusé vlasy a vousy a na sobě zašpiněný pulovr. A jmenuje se Matyáš.“

„To je pan Rosenfelder,“ řekla. „Rozbil se mu kávovar.“

„A kde...“

„Má truhlářství za rohem v Ledovcové ulici.“

Šla jsem za roh do Ledovcové ulice a tam byla truhlárna, shluk staveb, stromů a keřů okolo dvora na velkém pozemku mezi činžovními domy. Štít, na kterém stálo „Truhlářství Matyáš Rosenfelder ml.“, byl starý, jen to „ml.“ tam někdo čerstvě domaloval.

Dveře do dílny byly otevřené. Uvnitř stály stroje, hromady prken a nedávno zhotovené okenní rámy opřené jeden o druhý, a bylo to tam cítit dřevem a strojním olejem.

Vyšel ze dveří, nad kterými byl nápis „Kancelář“.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ řekla jsem. „Chtěla jsem vám jen říct – totiž je to tak, moje matka je...“

„Vaše matka je milá.“

„Ano, to určitě. Ale také je nemocná, je...“

„Je milá. A má pravdu.“

„V čem?“

„V tom, že člověk vypadá starší a zapšklý.“

„Takže...“

„Mluvím o sobě,“ řekl. „Člověk stárne a stává se zapšklým, když nemá ženu.“

„Proč nemáte ženu? Jste velmi přitažlivý muž.“

Podíval se na mě.

Existují chvíle, kdy člověk nemůže nic okecat. Nebo dlouho přemýšlet. Existují jen jasné alternativy. V této chvíli byl jednou z alternativ okamžitý odchod. A byla tu i další.

Otevřel dveře do kanceláře úplně dokořán. Vešla jsem dovnitř, on dveře zavřel a otočil klíčem.

Už si nevzpomínám, kdy naposledy jsem byla tak rychle svlečená. Nejspíš ještě nikdy. On byl také rychlý, pozoruhodně rychlý na to, že byl tak velký a těžký. A potom bylo všechno úplně v pořádku, protože teď už také neexistovaly žádné alternativy.

Někdo lomcoval klikou od dveří a volal: „Tati!“ Byl to dívčí hlas.

Vyskočil.

„Tati? Jsi uvnitř?“

„Ano.“

„Všechno v pořádku? Je ti dobře?“

„Ano. Velmi dobře.“

„Proč neotvíráš?“

„To ti vysvětlím zítra.“

„Oukej. Jdu ven.“

Hlas byl čím dál tišší. Osoba, jíž patřil, rozpoznala svou šanci a pokusila se uniknout bez dohadování.

Jedním skokem byl u dveří.

„Mel? Melanie!“

„Ano?“

„Kam jdeš?“

„Do Heavens. A potom ještě někam. Ještě nevím.“

„V jedenáct ať jsi doma.“

„Tati! Ve dvanáct!“

Podíval se dolů na sebe a potom na mě.

„Ale ani o vteřinu později. Ne abys nastoupila do auta

nějakých opilých kluků. Žádná cesta metrem. Když to bude nutné, vezmi si taxík. Kdyby něco, hned volej. Máš nabitý mobil a dost peněz?”

„Ano, tati. Čau.“

Opřel se o dveře a vzdychl.

„Kolik jí je?”

„Šestnáct,” řekl. „Kdyby už jí bylo aspoň osmnáct. Nebo dvacet. Pak bych to měl za sebou. S kluky je to lehčí. Těm se také může ledacos přihodit, ale nepředstavuješ si celou tu dobu, že je někdo znásilní. Nebo že otěhotní. Někdy si přeji, aby byla kluk. Přitom je to tak hezké, že je to děvče.“

Vstala jsem a mezi oblečením na podlaze jsem hledala své věci.

„Odcházíš?”

„Ano,” odvětila jsem.

„Škoda.“

Díval se, jak se oblékám. Pak otočil klíčem a otevřel dveře.

Chtěla jsem něco říct, ale nevěděla jsem co. On také nic neřekl. Když jsem opouštěla dílnu, ohlédla jsem se. Stál nahý ve dveřích a díval se za mnou.

Náš dům zářil do tmy. Gerd je architekt a navrhl ho. Jeho snem bylo postavit pro nás dům a okna a barvy a instalaci světel naplánoval tak, aby dům stále působil teple a vesele a v noci nabízel fascinující hru barev. Myslím, že ve skutečnosti teplý a veselý není, na to je příliš veliký a pravoúhlý, ale když je tma, září.

Šel mi naproti.

„Kdes byla? Už jsem si dělal starosti.“

„U mámy.“

„Volal jsem jí. Řekla, že u ní nejsi.“

„Znáš ji přece,“ řekla jsem. „Jen jsem si šla dát sprchu a ona už zapoměla, že jsem u ní.“

„Ach ano. Samozřejmě. Působila tak přesvědčivě.“

„Je mi to tak líto, Gerde.“

„Co?“

„Že sis dělal starosti.“

„Proč? Byla to moje chyba,“ odtušil. „Jsou tady Gregor a Iris. Nechali jsme si dovézt pizzu. Rychle ti ji ohřejí.“

Gregor a Iris seděli na lavici u našeho jídelního stolu a Daniel a Jonáš na druhé, těsně vedle sebe. Jsou dvojčata a ještě nikdy se nerozdělili, ani v mateřské škole, ani na základní škole, teď ale vykonávali civilní službu a museli trávit dlouhé dny jeden bez druhého. Večer vypadali vyhladovělí po přítomnosti toho druhého a takřka spolu srůstali.

Vsunula jsem svou hlavu mezi jejich a oni mě políbili na tvář a řekli „Ahoj, matko,“ což poukazovalo na to, že se nacházejí v obtížné fázi, protože jinak mi říkali „mami“.

Gregor vyskočil a objal mě.

„Allo! Vypadáš nádherně! Jsi ještě hezčí než obvykle!“

Je to Gerdův starý přítel a obchodní partner, známe se už víc než dvacet let, on ale celou tu dobu mluví pořád stejně.

„Přestaň s těmi nesmysly.“

„Ale má pravdu,“ řekl Daniel a Jonáš přikývl.

Gerd přede mě postavil pizzu a já ji jedla, přestože jsem vůbec neměla hlad.

„Chtěli jsme ti něco říct,“ vyhrkl Gregor a vzal Irisinu ruku do své. „Budeme mít děťátko.“

„Už zase?“ vzdychl Gerd.

Chlapci protočili oči a vstali.

„My půjdeme.“

„Kam?“ zeptala jsem se.

„Do Dingolfingu. Na koncert. Vreni,“ řekl Jonáš.

„Dávejte na sebe pozor!“

„*You better take care of yourself, Mum,*“ odvětil Daniel ležérně a demonstrativně opatrně za sebou zavřel dveře do předsíně.

„Dělám si starosti,“ řekla jsem.

„Allo! Co by se jim mohlo v Dingolfingu stát?“ zeptal se Gerd.

„Nic proti Dingolfingu. Ale proti Vreni. Vreni je hlavní zpěvačka skupiny Fanta Fabrik a oni ji zbožňují. Když nebude chtít ani jednoho, bude všechno v pořádku. Když bude chtít oba? Strašná představa. Ale když si vybere jen jednoho? To by byla katastrofa!“

Trojice se zasmála. Musela jsem se také smát.

„A co naše děťátko?“ zeptal se Gregor. „To tady zjevně nezajímá vůbec nikoho.“

„Je to už čtvrté,“ řekla jsem. „A tak rychle za sebou.“

„My také nevíme, jak se to mohlo stát,“ řekl Gregor koketně.

„Mohli bychom vám to vysvětlit?“ opáčil Gerd. „Myslím, že ještě víme, jak to probíhá.“

„Nechcete také ještě jedno? Děti jsou přece to nejkrásnější na světě. Vůbec nevím, jak bez nich někdo může žít.“

Sám nebyl dlouho nijak žhavý na to, žít s nimi, o to zapálenější ovšem byl nyní. Vychvaloval výhody plození dětí, jako kdyby je vynalezl.

„Blázníš?“ řekla jsem.

„Proč ne?“ zeptala se Iris. „To přece není žádný problém. Je ti teprve čtyřicet sedm, Allo.“

„To vůbec nepřichází v úvahu,“ řekl Gerd. „Všchno, co si přeji, je ještě několik vnoučat. Ale ne hned.“

V noci jsem dlouho nemohla usnout. Chlapci se stále ještě nevrátili, a nejspíš už také nepřijdou. Když si vyšli, většinou přespávali jinde, u přátel, u lidí, které právě poznali. Nebo spali v autě. Byla jsem šťastná, že to byli chlapci, že byli dva a brzy jim mělo být devatenáct.

Podívala jsem se na hodiny. Půl třetí. Melanie určitě byla doma ve dvanáct. On mi připadal jako někdo, kdo by se uměl hrozně rozzuřit.

Gerd spal vedle mě, bez pohybu, nehlučně. I jinak bylo všechno tiché a dům kolem nás vyhlížel příliš velký, obrovský, tmavý a chladný.

Dlouho jsem se sprchovala, ale ten pocit v mém těle, který přetrvává, když se vyspím s mužem, tu ještě byl, ten se nedá odstranit osprchováním. A vedle mě ležel můj manžel, a s ním jsem nespala. Už třiatdvacet let jsem ten pocit měla pouze tehdy, když ho měl i on. Nyní ho měl nějaký naprosto cizí muž.

Jak se to mohlo stát? A proč? Proč jsem se vrhla na naprosto cizího muže, na prkenné podlaze naprosto cizí kanceláře?

Stává se to. Psali o tom v jednom z ženských časopisů, které ležely v Amore. Sex s cizincem. Stává se to, a teď se to stalo tobě. Stává se to často, mnohem častěji, než si člověk myslí. Každá třetí žena už měla sex s cizím mužem. Nebo každá druhá? Není to nic neobvyklého a už vůbec ne zločin. Naopak. Bylo to krásné a s milým mužem. A teď jsi měla svůj sex s cizincem, podobně jako každá druhá nebo třetí, a tak tě někdy v budoucnu nepohrbí do země jako naprosto tuctovou a poslušnou ženušku.

Otočila jsem se na břicho. Na břicho se mi snáze dařilo nepřemýšlet a lépe usnout.

Matka a já už jsme do Amore nešly. Navštívily jsme italskou kavárnu, německou i retrokavárnu, zkoušely jsme to ještě s jinými kavárnami a s cafetérií u Karstadtu, ale nikde se jí nelíbilo natolik, aby se zeptala „Co je to tady? Jak se to tu jmenuje?“ a řekla „Zajímavé, originální!“ a natáhla ruce na područkách židle.

Potom jsem v drogerii potkala ženu z Amore.

„Dobrý den,“ řekla. „Už jsme se dlouho neviděly. Jak se vede vaší matce?“

„Dobře,“ odpověděla jsem.

„Ptal se po vás pan Rosenfelder. Říkal, že jste si v jeho dílně něco zapomněla. Asi to bylo něco důležitého, ptal se po vás totiž víckrát. Nechybí vám něco?“

Ano. Hodně.

Od té doby jsem chodila s matkou na kávu do města, ale věděla jsem, že mi to natrvalo nepomůže. Čím dál totiž člověk utíká, tím blíž se dostane.

Když jsem na konci listopadu vybírala v jednom knihkupectví vánoční dárky, ucítila jsem jeho ruku na rameni a uslyšela jeho hlas: „Allo.“

Otočila jsem se.

„Hledal jsem tě,“ řekl.

„Nebudu s tebou spát.“

„To také nemusíš. Půjdeš se se mnou projít?“

Přikývla jsem.

„Jenom si rychle zavolám,“ řekl a vyšel ven a já koupila knihu, kterou jsem právě měla v rukou, přestože jsem vůbec nevěděla, jak se jmenuje a o čem je.

Šli jsme do parku. Svítlo slunce, na stromech ještě viselo několik žlutých a červených listů, tráva byla pokrytá jinovatkou.

Procházeli jsme se mlčky vedle sebe, snažili jsme se, abychom se nedotkli, a pozorovali jsme psy ostatních

návštěvníků parku, jako bychom ještě nikdy žádného psa neviděli.

„Jak se vede Melanii?“ zeptala jsem se nakonec.

„Dobře.“

„Kde je její matka?“

„V Augsburgu, se svým novým mužem.“

„Je to zlé?“

„Ne. Byli jsme šťastní, když jsme se konečně rozešli.“

Zakopla jsem a upadla bych, kdyby mě nezachytil. Hned mě ale pustil.

„A ty?“ zeptal se. „Jak se ti vede?“

„Dobře,“ odpověděla jsem. „Vede se mi dobře.“

„A tvé matce?“

„Také.“

Něco začalo hrát „Marseillaise“. Byl to jeho mobil. Ach jo. Vzhůru, děti vlasti, den slávy nadešel, zvoní telefon!

„Musím zpátky do dílny,“ řekl. „Uvidíme se zase?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nejde to.“

„Nic jsme nedělali. Ani jsme se nedotkli. Dokonce jsme si ani nepodali ruku. Jenom jsme mluvili.“

„Ano, dnes. Ale kdybychom se znovu viděli, nevydrželi bychom to.“

„Proč ne?“

„Chci se tě dotýkat.“

Přikývl a zasmál se.

Měl plné rty, které růžově svítily mezi rusými vousy. V kanceláři jsme se sotva políbili. Škoda. Nedostali jsme se k tomu.

„Ale neudělám to. Jsem vdaná, svého muže miluji, a vede se nám dobře, mému manželovi a mně a chlapcům. To nezničím.“

„S tvým mužem se ti vede tak dobře, že se mě chceš dotýkat?“

„Ano! To se přece stává! To neudělám! Určitě ne!“ křičela jsem.

Kolemjdoucí se za mnou otáčeli a jeden pes začal štěkat.

„Zatraceně,“ řekl a otočil se ke mně zády.

„Matyáši?“

Otočil se a v očích se mu zračila naděje.

„Do Amore už nechodíš, že?“

„Proč?“

„Když už tam nechodíš, mohu se tam zase vrátit. Se svou matkou. Je to jediná kavárna, kam chodí opravdu ráda.“

„Zatraceně,“ opakoval, „zatraceně, zatraceně,“ a dlouhými kroky odcházel. Pak zpomalil a brouzдал nohama v listí tak, jako to dělávají děti. Na místě, kde se cesta stáčela do oblouku, zůstal stát a díval se mým směrem.

Počkala jsem, až se zase dal do pohybu a zmizel v zatáčce. Pak jsem se také vydala na zpáteční cestu, tak pomalu, abych ho nemohla dohonit.